ת"פ 11503-01-19 מדינת ישראל נ' בן שבת ואח'

בפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוחיון
משטרת ישראל – תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

1.בנימין בן שבת
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל טרונישווילי

2.יוסי תמם
ע"י ב"כ עו"ד אברהם זוכוביצקי

הנאשמים

הכרעת דין

1) כנגד שני הנאשמים (להלן בהתאמה: "בן-שבת" ו-"תמם") הוגש ביום 5.1.2019 כתב אישום שמייחס להם ביצוע מספר עבירות: הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו – עבירה לפי סעיף 275 בשילוב עם סעיף 29 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); שיבוש מהלכי משפט – עבירה לפי סעיף 244 בשילוב עם סעיף 29 בחוק המוזכר; וכן החזקת סכין שלא כדין – עבירה לפי סעיף 186(א) בשילוב עם סעיף 29 בחוק המוזכר.

2) כמצוות הוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מודיע בזאת, כי לאחר שבחנתי את הראיות שהוצגו ושמעתי את עדויות העדים, מורה על זיכוי הנאשמים מביצוע העבירות השנייה והשלישית (עבירות השיבוש והחזקת סכין), ועל הרשעתם בביצוע העבירה הראשונה (עבירת ההפרעה לשוטר), הכל כפי שיפורט להלן.

<u>האישום והתשובה לו</u>

3) לפי האישום, ביום 26.12.2018 בסמוך לשעה 14:30, בקרבת רחוב טרומן בירושלים, הבחינה השוטרת ליז בן-חמו – עדת התביעה 4 (להלן: "השוטרת בן-חמו" או "השוטרת")

ברכב מסוג פולקסווגן בעל לוחית רישוי שמספרה 75-086-16 (להלן: "הרכב" או "רכב הנאשמים") שנסע מולה ובו נהג בן-שבת. בסמוך לכך, עת הבחינו הנאשמים בניידת המשטרתית (להלן: "הניידת") מאחוריהם, הם החלו בנסיעה מהירה לכיוון רחוב הארי טרומן, כאשר הניידת דולקת בעקבותיהם ופורזת לרכבם לעצור, אך הוא המשיך בנסיעה. במהלך זאת, הגיעו הנאשמים אל כיכר הארי טרומן, ומשם פנו ימינה אל המשך הרחוב, כאשר תמם הוציא את ידו מחלון הרכב והשליך שני חפצים שבתחילה לא זוהו.

4) הניידת עקפה את הרכב וחסמה את נתיב נסיעתו. עת נעצר הרכב, אמר בן-שבת לתמם שישב סמוך אליו: "תסמס לו מהר". סמוך לאחר מכן, בחיפוש שנערך ברכב נמצאו שלוש אלות "בייסבול" ואלת ברזל. על גופו של תמם נמצאו כפפות גומי שחורות, אלה מברזל בעלת קצה שפיצי מכוסה בגומי, ובן-שבת החזיק בתרסיס גז פלפל. השוטרת בן-חמו חזרה אל המקום בו הבחינה בתמם משליך את החפצים מתוך הרכב, ובסריקה שבוצעה על-ידה במקום, מצאה שתי סכינים מונחות על המדרכה, במרחק קטן אחת מהשנייה, אותן החזיקו הנאשמים מחוץ לתחום ביתם או חצרם, ולא הוכיחו כי למטרה כשרה החזיקו אותן.

5) לפי המאשימה, במעשיהם המתוארים לעיל, הפריעו הנאשמים לשוטרים שביצעו את מלאכתם "ו/או להכשילם בכך". בנוסף, במעשיהם דלעיל, כך לפי המאשימה, עשו הנאשמים מעשה בכוונה למנוע ולהכשיל הליך שיפוטי בדרך של העלמת ראיות, לחקירה פלילית, הכל בצוותא חדא. המאשימה, כאמור, העמידה את הנאשמים לדין בגין ביצוע שלוש העבירות המוזכרות לעיל.

6) בדיון מיום 27.7.2020 השיבו הנאשמים באמצעות באי-כוחם על האישום. בן-שבת הודה כי נהג ברכב במקום ובשעה שתוארו בכתב האישום. בכל יתר התיאור שבאישום הוא כפר, בכלל זה, הוא כפר בכך שנסע מול השוטרת "ומבחינת מתי ואיך הבחינה בו השוטרת זה לא בידיעתו" (ש' 11-12, ע' 14). הנאשם גם כפר בכך שנסע נסיעה מהירה. לטענתו, נסיעתו הייתה רגילה מבלי שהוא הבחין כלל "שמישהו" דולק בעקבותיו. אשר לתיאור האישום של זריקת החפצים על-ידי תמם, השיב בן-שבת כי סעיף זה באישום אינו רלבנטי לו, ובכל מקרה הוא לא ראה מעשה זה. בן-שבת הודה כי הניידת חסמה את נתיב נסיעתו אך הכחיש

כי אמר משהו לתמם. הנאשם כפר גם בכך שנתפסו ברכב דברים זולת אלה שהוא הודה כי החזיק בהם והם תרסיס גז פלפל ואלת ברזל, שהיא מוט שאמור "להחזיק את תא המטען". הנאשם אמר בדיון: "מוט שמחזיק את הבגאג' כי הוא מתפרק" (ש' 20, ע' 14).

7) תמם הודה כי נכח ברכב אך כפר בכל המיוחס לו באישום. לדבריו, הוא לא הפריע לשוטר, לא החזיק סכין, לא זרק דבר מחלון הרכב ולא שיבש מהלכי משפט.

<u>ראיות המאשימה</u>

8) מטעם המאשימה העידו השוטרת בן-חמו, השוטר דניאל אנדרסיאן (להלן: "השוטר אנדרסיאן" או "השוטר") שנסע עמה בניידת, השוטר שמואל וקסלר (להלן: "השוטר וקסלר") שביצע מספר פעולות בתיק החקירה (בכללן גבה את עדות בן-שבת), והשוטר שריף אבו-רביעה (להלן: "השוטר אבו-רביעה") לעניין שרשרת העברת מוצגים. עד התביעה 1, השוטר אחסאן סלותי, שחקר את תמם וגבה את הודעתו, הוזמן לדיון אך לא התייצב מפאת מחלה. ההגנה ויתרה על חקירתו. כמו כן, מטעם המאשימה הוגשו מוצגים אלה:

מוצג מא/1 – דו"ח "שרשרת מוצג" מיום 1.1.2019 ולפיו השוטר אבו-רביעה קיבל לידיו מעטפה לבנה ושקית מטניר ובה סכינים מהשוטר וקסלר והפקיד אותה בכספת בתחנת לב הבירה.

מוצג מא/2 – מזכר "שרשרת מוצגים" של השוטר וקסלר מיום 26.12.2018 ולפיו הוא מסר לשוטר אבו רביעה שקית ובה הסכינים ומעטפה לבנה עם ארבעה מכשירי טלפון לצורך העברה לכספת בתחנת לב הבירה.

מוצג מא/3 – מזכר של השוטר וקסלר מיום 30.12.2018 לפיו במהלך גביית הודעת בן-שבת, בחדר ליד שבו נחקר תמם על-ידי חוקר אחר, החל תמם לצעוק ולהתלהם כלפי החוקר שלו ולהטיח לפניו דברים.

מוצג מא/4 – מזכר של השוטר וקסלר מיום 26.12.2018 ועניינו תיקון מילים בחקירת בן-שבת. לפיו, במספר מקומות נרשמה תשובה במקום שאלה, וכי הנחקר שמר על זכות השתיקה.

מוצגים מא/5, מא/6 ו-מא/7 – תמונות של שתי הסכינים שצולמו על-יד השוטר וקסלר.

מוצג מא/8 – הודעת בן-שבת במשטרה, מיום 26.12.2018 בשעה 18:13. ההודעה נגבתה על-יד השוטר וקסלר. הנאשם שמר על זכות השתיקה לאורך חקירתו.

מוצג מא/9 – תקליטור שחזורים שנעשו על-ידי שני השוטרים. לתוכן התקליטור אתייחס בנפרד.

מוצג מא/10 – הודעת תמם במשטרה, מיום 26.12.2018 בשעה 17:43. ההודעה נגבתה על-ידי השוטר סלותי. במהלך חקירתו שמר הנאשם על זכות השתיקה, לעתים השיב שלא לעניין ותוך כדי כך גם החל להתלהם ולצעוק על החוקר שלו.

9) המאשימה הגישה כאמור תקליטור ובו חמישה קבצי מדיה (סרטונים): הראשון – קובץ מיום 3.1.2019 בשעה 15:53:52 בו נשמעת השוטרת בן-חמו מדריכה טלפונית שוטר בניידת באזור האירוע; השני – קובץ מיום 3.1.2019 בשעה 15:53:53 שבו בדומה לקודם, נשמעת השוטרת בן-חמו מדריכה טלפונית שוטר בניידת באזור האירוע. נראה כי מדובר בסרטון המשך לראשון. השלישי – קובץ מיום 3.1.2019 בשעה 15:53:53(1) ובו נראים שני שוטרים (שוטר והצלם) מתהלכים רגלית באזור האירוע, ונראה כי מי מהם (המצולם) משוחח טלפונית עם השוטרת בן-חמו. הרביעי – קובץ מיום 3.1.2019 בשעה 15:56:47 שבו נשמע השוטר אנדרסיאן משחזר את התרחשות האירוע כשהוא נוסע בתוך הניידת. החמישי – קובץ מיום 3.1.2019 בשעה 15:56:47(1) שבו נשמע השוטר אנדרסיאן משחזר רגלית עלייתו במעלה הרחוב כדי לבצע חיפוש באזור הזריקה.

10) כפי שהיה ניתן להתרשם מהסרטונים ומהדיון, מדובר למעשה בשני שחזורים. בראשון, "משחזרת" השוטרת בן-חמו את האירוע, אך היא עושה כן מרחוק, באמצעות שיחת וידאו בטלפון בשל שהותה בחו"ל אותה עת, כאשר המשחזרים בפועל הם שני שוטרים אחרים, שנצפים נוסעים בניידת ולאחר מכן רגלית. השחזור השני הוא של השוטר אנדרסיאן, הן בנסיעה בניידת ולאחר מכן רגלית.

עיקרי עדויות השוטרים וקסלר ואבו-רביעה

11) באמצעות שני העדים הוגשו מוצגים כמפורט לעיל. השוטר וקסלר מסר את שקית הסכינים לשוטר אבו-רביעה שהעביר אותה להפקדה בכספת. בנוסף, השוטר וקסלר הוא מי שחקר את בן-שבת והיה עד להתנהגות מתלהמת מצד תמם בחקירתו כלפי החוקר שלו. השוטר וקסלר אישר כי אמנם הוא נטל טביעות אצבע של החשודים, אך זאת רק לצורך זיהויים בלבד (ש' 22-26, ע' 27). ביחס לפער לכאורה בין מוצגים מא/1 ו-נ/1, הסביר העד כי הראשון הוא המעודכן, באופן זה שבהתחלה רשום דבר אחד ובסוף המוצגים נמסרו לשוטר אחר (ש' 24-25, ע' 26). השוטר אבו-רביעה העיד כי לא ידוע לו אם נעשתה בדיקת טביעות אצבע.

עיקרי עדות השוטרת בן-חמו

12) העדה היא שוטרת בדרגת רס"ר שמשרתת במשטרה מזה כשבע שנים. האירוע התרחש בשעת צהריים ביום בהיר. במהלך סיור ניידת בשכונת רמות בירושלים, הבחינה מולה ברכב כחול. הרכב היה מוכר לה מאירועים קודמים. הוא פנה ימינה והניידת פנתה אחריו שמאלה. הוא התחיל להאיץ בנסיעה למרות שלא מדובר ברחוב שניתן לנסוע בו במהירות. היא הרגישה שהרכב מנסה להימלט לכן האיצה בנסיעה אחריו. בהגיעם לכיכר, הרכב "שבר" ימינה, בשלב הזה היא פרזה לו פעמיים כדי לעצור אך הוא מיאן לעשות כן. תוך כדי כך, היא הבחינה שהנוסע הקדמי ברכב מוציא את ידו (ראתה שרוול צבאי) ומשליך שני חפצים מחלון הרכב לכיוון המדרכה של הרחוב. בהמשך, הרכב האיץ אך הניידת עקפה אותו מימין והצליחה בסוף לחסום את נתיב נסיעתו בפנייה שמאלה במורד הרחוב. השוטרים ירדו וניגשו לרכב, שם היא שמעה את בן-שבת אומר לתמם "תסמס לו מהר". בנוסף, תמם קיבל שלוש שיחות טלפון אך לא ענה. השוטרת תִשאלה את החשודים שהיו לחוצים ומבולבלים. בן-שבת אמר כי הרכב הוא שלו וכי כל מה שיש בו הוא שלו. תמם אמר לה שהוא חזר בתשובה וכי עשו את דרכם לקבר שמואל הנביא.

13) לאחר התשאול ותוך שמירת קשר עין רצופה עם מקום זריקת החפצים, היא ביקשה מהשוטר אנדרסיאן שהיה עמה לחפש את מה שנזרק. הוא הלך רגלית למקום הזריקה אך לא איתר דבר. לאחר ששב, הוא נותר עם הנאשמים והיא הלכה למקום שראתה כי נזרקו החפצים ומצאה שם שתי סכינים על המדרכה סמוכות אחת לשנייה. לא היה עומס רכבים ברחוב וכמעט לא היו אנשים אותה עת. לאחר מכן, נעשה חיפוש ברכב. שם נמצאו אלות בייסבול, אלת ברזל ותרסיס גז פלפל. על תמם נמצאו כפפות. תוך כדי כך, התגודדו שלושה צעירים באזור העיכוב של הנאשמים ליד המדרכה, ונראה שהם קשורים לחשודים. הם ניסו להתקרב אך השוטרים מנעו מהם זאת. אחד מהם טען שהרכב הוא שלו וכל מה שיש בו שייך לו. השוטרת רק עיכבה את הנאשמים לאחר התשאול ולא אזקה אותם.

14) בהמשך עדותה בחקירה הנגדית, ולאחר שעומתה עם דו"ח הפעולה שלה (לא הוגש על-ידי מי מהצדדים), התברר כי עלייתה למקום הזריקה ואיתור הסכינים היה אחרי ביצוע החיפוש ברכב ולא לפניו.

<u>עיקרי עדות השוטר אנדרסיאן</u>

15) העד הוא שוטר בדרגת רס"ר והיה שוטר חדש במועד האירוע. אותה עת היה בסיור בניידת עם השוטרת בן-חמו. היא נהגה והוא ישב לצידה במושב הנוסע. כאשר הגיעו לצומת, שותפתו הפנתה את תשומת ליבו לרכב שחלף מולם. היא פנתה שמאלה והחלה לנסוע אחריו. בשלב הזה, הרכב התחיל להאיץ ונראה כי ניסה להימלט. בהמשך, בפנייה בכיכר, הבחין השוטר, כי חלון הנוסע לצד הנהג היה מורד בערך לגובה שליש וראה יד יוצאת מהחלון ומבצעת תנועת השלכה. הוא אמר לשוטרת שהנוסע ברכב זרק משהו. הניידת המשיכה לנסוע אחר הרכב כאשר השוטרת כרזה לו לעצור. בסוף, הרכב נעצר בנתיב שמאלי לפני הפנייה שמאלה לאחר שהניידת חסמה את נסיעתו באלכסון, זאת במרחק של כ-100 – 200 מטרים מנקודת הזריקה. שני השוטרים יצאו מהניידת וביצעו חיפוש על הנאשמים והרכב. ברכב נתפסו אלה ותרסיס גז פלפל. אחד הנאשמים אמר לשוטר שהם נמצאים בירושלים והם מפחדים ממחבלים לכן יש עליהם את הדברים האלה. הם גם טענו שלא זרקו מאומה מהחלון.

16) לבקשת שותפתו, הוא עלה לחפש מה נזרק ולשם כך ביצע סריקה וחזר מהר מאחר וחשש להותיר את השוטרת לבדה עם המעוכבים. הוא לא היה מרוכז בסריקה שכן שמר על קשר עין כל העת עם השוטרת. השוטר לא איתר דבר וחזר כאמור. כי אז, הגיע כוח משטרתי נוסף שהשיג שליטה על האירוע, והשוטרת בן-חמו עלתה למעלה הרחוב להמשיך את החיפוש. כשחזרה הראתה לו סכין.

<u>ראיות ההגנה</u>

17) מטעם ההגנה העידו שני הנאשמים והוגשו שני מוצגים אלה:

מוצג נ/1 – מזכר "שרשרת מוצגים" של השוטר וקסלר מיום 26.12.2018 לפיו השוטר מסר את שקית הסכינים וארבעה מכשירי טלפון לראש משמרת סיור לימור קורצינר לצורך הפקדה בכספת בתחנת לב הבירה.

מוצג נ/2 – סרטוט של השוטר אנדרסיאן שערך בדיון ההוכחות ביום 12.4.2021.

<u>עיקרי עדות בן-שבת</u>

18) ביום האירוע, הוא נסע רגיל ולא שם לב שיש ניידת באזור. הוא לא שמע כריזה באף שלב. בפנייה היתה כיכר ולא היה תמרור עצור. בהמשך הרחוב, הוא רצה לפנות שמאלה ולכן עצר בנתיב השמאלי שנפתח משני נתיבים של רחוב נסיעתו. כי אז, הגיעה הניידת מצד ימין וצעקה השוטרת "משהו", הוא פתח את החלון והשיב לה. הוא אינו זוכר את חילופי הדברים ביניהם. בשלב מסוים הוא נתבקש לדומם את המנוע. הנאשם ציין, כי יכל לברוח תוך המשך נסיעה ישר לו חפץ בכך, אך לא עשה כן. השוטרת תִשאלה אותו ואת תמם וערכה חיפוש ברכב. הוא לא היה לחוץ וגם לא ביקש מאף אחד לשלוח מסרון לאחר. הוא מסר לשוטרת כי כל מה שיש ברכב שייך לו.

19) הנאשם מכחיש את נושא זריקת החפצים מחלון הרכב על-ידי שותפו. לדבריו, בזמן שהיו עצורים ברחוב עברו רכבים והיו שם ילדים סקרנים שעמדו והסתכלו. כאשר השוטרת בן-חמו הלכה לחפש את החפצים, הוא ותמם נשארו ברכב ליד הניידת. כאשר השוטרת חזרה

עם החפצים, היא לא שאלה אותם לגביהם ואף לא הניחה בפניהם את מה שמצאה. לדבריו, תיאורי השוטרים ביחס להתרחשויות באותו יום הם עלילה. לעניין השמירה על זכות השתיקה, הסביר בן-שבת כי הדבר נבע מחוסר אמון שלו בחוקרים ומחשש שיסלפו את דבריו. לגבי אלת הברזל, הסביר כי מדובר במוט "טלסקופי". לגבי אלות הבייסבול, הוא מכחיש שהחזיק וכל שהיה זה כדור בייסבול.

<u>עיקרי עדות תמם</u>

20) תמם הכחיש כל קשר לפרשה. לדבריו, ביום האירוע הוא ובן-שבת נסעו לקבר שמואל הנביא להתפלל, היו להם ברכב גם מגבות כי חשבו ללכת למקווה לטבול. הוא מאשר כי ישב לצד הנהג. אינו זוכר מה לבש אותו יום ומכחיש כי הוציא יד מהרכב או שמא זרק דבר. מעבר לכך, תיאורי השוטרים, כך לדידו, הם בבחינת שקר. בהמשך חקירתו הנגדית, העיד הנאשם כי אין לו אמון במערכות האכיפה.

21) זה המקום לציין, כי לפני עדותו של תמם, הוא הפריע רבות למהלך הדיון באופן זה שהעיר הערות מספסל מושבו (והמעיין יעיין בפרוטוקול), ובחלקן תוך הטחת דברים בעדה ובבאת-כוח המאשימה. ההפרעות מצד הנאשם אילצו את בית המשפט להוציאו מהאולם (ע' 29, 30, 59, 71, 81). לאחר מכן הוא הוחזר (ע' 87). בשלב שמיעת עדותו בחקירה ראשית, תחילה הודיע שאין בכוונתו לענות על שאלות (ע' 107-108). לאחר מכן העיד וחלק לא מבוטל מתשובותיו בסוף עדותו אף לא היו ענייניות.

<u>דיון והכרעה</u>

22) על מנת למקד את הדיון, מסכת האירועים מושא האישום תחולק לשני חלקים, חלק ראשון – המנוסה מהניידת ותנועת הזריקה (או ההשלכה) שהבחינו בה השוטרים; חלק שני – האישום באחזקת סכינים ושיבוש מהלכי משפט. כבר כאן אציין, כי לכאורה, נושא הזריקה ואחזקת סכינים, חד הם. ואולם, כפי שאעמוד על כך להלן, לטעמי קיימת חשיבות להפרדה

זו, שאינה הפרדה טכנית או מלאכותית, אלא בעלת משמעות בהיבט הפלילי, ודוק: הוכחת ביצוע העבירה מעל לכל ספק סביר.

23) כבר כאן אציין, כי לעניין מה שנתפס ברכב הנאשמים, לא הוצגו תמונות כלשהן. השוטרת בן-חמו העידה כי תפסה, שלוש אלות בייסבול, אלת ברזל ותרסיס גז פלפל (ש' 5-7, ע' 32), השוטר אנדרסיאן העיד כי תפס אלה ותרסיס גז פלפל (ש' 12-13, ע' 56). בן-שבת אישר כי החזיק בגז פלפל (ש' 27, ע' 99), ולעניין האלה, לדבריו זה "מוט טלסקופי של בגאז' זה לא אלה" (ש' 20, ע' 87). תמונות לא הוגשו על-ידי המאשימה או הנאשמים. בנסיבות אלו, נקבע כממצא כי מה שנתפס ברכב הוא תרסיס גז פלפל ומוט ברזל. בדברי בן-שבת קיים אישור לכך שמדובר במוט ברזל (ולעניין זה אפנה ל-ש' 25-27, ע' 104, וגם לתשובה לאישום (ש' 17, ע' 14).

<u>מנוסת הרכב ופעולת הזריקה</u>

24) עדויות השוטרים אנדרסיאן ובן-חמו בדבר ניסיון הרכב לברוח מהניידת, חרף הכריזה לו לעצור – הותירו רושם אמין. כך גם ביחס לעדויותיהם בכל הנוגע לתנועת ההשלכה מחלון הרכב תוך כדי מנוסתו. השוטרים העידו בצורה צלולה לפי מיטב זיכרונם, אף שהיו פערים כאלה ואחרים בעדויותיהם בנושא זה, הם לא התחמקו ממתן תשובות ברורות וענייניות מבלי להגזים או להאדיר את פרטי האירוע, ולמעשה כל אחד מהם הסביר כיצד חווה את האירוע אליו שניהם נקלעו.

25) שני השוטרים העידו באופן ברור, כי כאשר הנאשמים הבחינו בניידת מולם, בצאת שני הרכבים מהצומת (זה מול זה) לכיוון אותו נתיב נסיעה וכאשר רכב הנאשמים מוביל, הוא החל להאיץ אף שהרחוב אינו מתאים לכך. לדברי השוטרת בן-חמו בעדותה: "לא מאיץ במקום שנסיעה שלו היא נסיעה של 30, והוא נוסע על 60 בערך" (ש' 19, ע' 41). קודם לכן, היא העידה כי כשהרכב החל "להאיץ בנסיעה", הרגישה שהוא "מנסה להימלט" ממנה ולכן גם היא האיצה (ש' 15-16, ע' 28). בהגיעם לכיכר הארי טרומן – מקום שמטבע הדברים מתחייבת בו האטה וזהירות – הוא "ממש שבר את ההגה לפניה ימינה" (ש' 16-17, ע' 28)

(ההדגשה אינה במקור). היא העידה גם, כי כרזה לרכב פעמיים (ש' 17, ע' 28, ש' 31, ע' 38 ו-ש' 9, ע' 54) על מנת לעצור, ואף ניסתה "להדבק" אליו (ש' 31, עמוד 37). בהמשך עדותה, הסבירה מדוע רדפה אחר הרכב – שהיא מזהה מביקורות קודמות (ש' 4, ע' 41) – "זה הגז הארוך ששמעתי" (ש' 10, ע' 41), ובהמשך, כתיאורה: "אבל יש לי עיניים לראות את ההאצה שלו", "הוא נתן גז" ו-"שמעתי גז" (ש' 22, 26 ו-33, ע' 42).

26) לכל התיאור דלעיל, קיים חיזוק גם בעדותו של השוטר אנדרסיאן שישב לידה כנוסע. אף הוא תיאר את תחילת האירוע בכך ששותפתו הפנתה את תשומת לבו לרכב שמולם, וכי אז האירוע התגלגל למצב שבו רכב הנאשמים "מנסה להימלט" מהניידת ו-"התאוצה שלו, הצורה שבה הוא נכנס לפניה בהמשך" (ש' 28-30, ע' 55). השוטר הסביר גם כן כיצד הבין שיש תאוצה גם של הניידת שרדפה אחר הרכב, כדבריו: "מאפייני הנסיעה של החשודים, ואני כן יכול להגיד בוודאות שאנחנו האצנו מאוד, אפשר לשמוע את זה מהמנוע של הרכב ואפשר להרגיש את כוחות הג'י שפועלים כשאתה מתחיל נסיעה מאד מהירה אחרי רכב" כמו "להדחף אחורה במושב", "ליטות הצידה" בפניות, וכו' (ש' 1-10, ע' 57). עוד תיאר בעדותו לפניי כי כרזו לרכב עקב "תחילת הנסיעה שלהם, תחילת שינוי התנהגות של הרכב" (ש' 8, ע' 63).

27) השוטר שקלט בעיניו ויתר חושיו התרחשות זו, הסביר כי התנהגות רכב הנאשמים "לא היו דברים נורמטיביים" וכי "לא השאירו שום ספק שהרכב במנוסה" (ש' 30-31, ע' 55). השוטר אישר שהניידת כרזה לרכב (ש' 8, ע' 56).

28) האמור יפה גם לעניין אקט הזריקה. שני השוטרים היו תמימי דעים שהייתה פעולת זריקה או השלכה של חפץ מהרכב באזור הכיכר (לעניין המיקום אדון בהמשך). השוטר כינה זאת "תנועת השלכה" (ש' 1, ע' 56), והוא אף אמר לשותפתו בזמן אמת "הם זרקו משהו" (ש' 6-7, ע' 56). שני השוטרים לא ראו מה הדבר שנזרק. השוטר סבר שמדובר בסמים (ש' 30, ע' 58). שני השוטרים הדגימו, פחות או יותר, אותה תנועת יד שהבחינו בה. השוטר, שישב כאמור מצד ימין בניידת והיה חשוף יותר לדופן ימין של רכב הנאשמים עם פנייתו ימינה בכיכר, הבחין בזריקה ואינו יודע אם שותפתו הבחינה בכך או לא (ש' 28, ע' 62). בכל אופן,

הוא תיאר כי בפנייה האמורה בכיכר, חלון הנוסע ברכב היה "מורד בערך גובה שליש", יוצאת יד מהחלון ומבצעת תנועת השלכה" (ש' 32, ע' 55 ו-ש' 1, ע' 56). גם השוטרת בן-חמו העידה כי הבחינה "בכל היד" שיצאה מהחלון וראתה "שני חפצים" נזרקים ממנו לכיוון המדרכה באותו רחוב (ש' 17-18, ע' 28).

29) עדויות השוטרים לעצם פעולת הזריקה, הותירו רושם אמין. במיוחד, אמינה בעיניי עדות השוטר אשר כזכור, זמן מה לאחר עצירת הרכבים, ערך חיפוש במקום הזריקה שהבחין בו, ולא מצא דבר שם. דומה ששוטר זה היה נטול כל אינטרס להעיד על אקט הזריקה במיוחד שלא מצא דבר לאחר מכן, זולת העובדה שהוא סיפר את מה שראה במו עיניו.

30) בהקשר זה אציין, כי לדעתי, עצם העובדה לפיה לאחר שעצרו את הרכבים ובעודם של הנאשמים בזירה, הלכו שני השוטרים רגלית (אם כי לסירוגין), לחפש את מה שנזרק, יש בהתנהגות אותנטית זו לחזק את גרסתם לעצם פעולת הזריקה שהבחינו בה. עוד יש לציין, כי הנאשמים לא סתרו בעדויותיהם עובדה זו, אדרבא, בן-שבת התמקד בעדותו בכך שהשוטרת בן-חמו לא ביררה עמם פשר הסכינים שמצאה ואף לא הציגה להם אותן זאת לאחר ש-"הלכה וחזרה" (ש' 28-33, ע' 74 ו-ש' 1-7, ע' 75). כאמור, התנהגות שני השוטרים בזמן אמת, עת הלכו וחיפשו, מעידה על כך שהם ראו וחוו אירוע זריקה מרכב הנאשמים בזמן מנוסתו מהניידת.

31) הנאשמים לעומת זאת, כאמור, שמרו על זכות השתיקה בחקירותיהם ולא שיתפו פעולה. רק בדיון לפניי נשמעה לראשונה גרסתם המפורטת (כשנתיים וחצי לאחר האירוע). הכחשותיהם היו גורפות, ומבחינתם מדובר בשקרים ועלילה מצד השוטרים. לא מצאתי ליתן אמון בגרסאות הנאשמים בהקשר זה.

32) ראשית: בן-שבת זכר בעדותו כיצד הניידת עצרה לידם (ע' 72), כי היו כ-25 איש בסביבה (ש' 26, ע' 74), כי חלונות רכבו היו סגורים משך כל הנסיעה (ש' 21-30, ע' 83), כי השוטר אִפשר לו להתפנות בצד (ש' 7, ע' 82), כי השוטרת אזקה אותם (ש' 11, ע' 84), הוא זכר גם כן איזה פריטים נתפסו ברכב (ע' 87) וגם זכר כיצד השוטרת פנתה אליו "בתוקפניות" (ש'

16, ע' 73), ובעיקר כי "שום יד לא יצאה מהחלון ושום דבר לא יצא מהחלון" (ש' 25, ע' 88). חרף כל אלה, לא זכר את כיוון נסיעתו, כדבריו: "אני לא זוכר אם זה חזרה או בדרך מקבר שמואל" (ש' 2-3, ע' 80). לפי עדותו לפניי הוא סיפר פרט זה לשוטר כאשר תִשאל אותו בשטח (ש' 24, ע' 80; ש' 7-8, ע' 107).

ברם, קשה לומר שזה סביר כי פרט מהותי זה (כיוון הנסיעה) נשכח מזיכרונו של הנאשם, שעה שנתיב הנסיעה באותו חלק של האירוע כן היה זכור לו וממילא הוא אינו תושב העיר ירושלים, כך שיש להניח כי נסיעה כזו שהסתיימה בעיכוב וחקירה משטרתית אינה נשכחת בנקל. בנוסף, כעולה מעדות השוטרת, האינפורמציה ביחס ליעד נסיעתם של הנאשמים נמסרה לה בזירה על-ידי תמם ולא על-ידי בן-שבת (ש' 16-17, ע' 30 ו-ש' 29-30, ע' 32). לפי שני השוטרים ששוחחו עם הנאשמים בזמן אמת, בן-שבת "בכלל לא שיתף פעולה" (ש' 28, ע' 32) – כך לפי השוטרת, ולפי השוטר – "אחד החשודים מאד התגונן, אמר לי אני לא עונה לך על השאלות..." (ש' 28, ע' 59). לא מצאתי לפקפק באמינות עדויות השוטרים בהקשר זה.

33) שנית: בן-שבת אישר בעדותו כי כשעצרו היו רכבם והניידת בלבד. לא היו רכבים נוספים. לדבריו, הניידת לא כרזה ולא יודע מה היה מאחוריו, לא שמע כריזה ולא שם לב לכך, "אבל לפני לא היו רכבים" (ע' 82). לדידי, די בעדות זו, כדי להסיק את המסקנה שאין זה סביר כי אף אחד מהנאשמים לא שמע כריזה ולא הבחין בניידת שדולקת אחרי רכבם ואף ניסתה "להידבק" אליו.

34) חיזוק לכך שהשוטרים היו בפעולת מרדף כעולה מעדויותיהם וכי לא מדובר בנסיעה רגילה ורגועה כפי שעולה מעדות בן-שבת, הרי נמצא בהלך רוחה של השוטרת בן-חמו במפגש הראשון ביניהם. בן-שבת תיאר לפניי שהיא "צעקה" משהו מהחלון (ש' 21, ע' 72), ביקשה כי יכבה את המנוע (ש' 23, ע' 72), הניידת נעמדה בצורה של חסימה "וכל הדרמה" (ש' 31, ע' 72), באה "בתוקפניות כזאת" (ש' 17, ע' 73). במהלך עדותו תיאר, כי השוטרת שאלה אותו "מה נשמע" (ש' 32, ע' 72). כאשר תהיתי בדיון כיצד "התוקפניות" מתיישבת עם "מה נשמע", הוא תיאר שהיא ירדה מהניידת ודיברה בטונים "של עצבים כזה, לא

תוקפניות כל כך. לא משהו עם נחת" (ש' 22-23, ע' 73). תיאור זה של הנאשם, מחזק את המסקנה לפיה השוטרים, למצער השוטרת שנהגה ברכב, לא היו – זאת בלשון המעטה – במצב רגשי שהולם נסיעה רגילה ורגועה.

35) שלישית: אם היו טוענים הנאשמים – בתשאול בזירה, בחקירה במשטרה ובעדותם לפניי – כי הבחינו בניידת אך לא שמעו אותה כורזת להם לעצור, ייתכן והתמונה הכוללת הייתה שונה. ואולם, הם בחרו להכחיש את התרחשות הדברים בצורה גורפת למדיי, תוך שהם טוענים כי השוטרים שקרנים וכי מדובר בסיפור עלילה. כל זאת, כאשר תיאוריהם להתרחשויות מושמעים מפיהם, לראשונה, רק בדיון ההוכחות. גרסה מכחישה זו, אינה סבירה ואינה הגיונית בנסיבות העניין. אין מחלוקת כי בן-שבת היה הנהג ברכב. לפי עדויות השוטרים שלא נסתרו, תחילת "המפגש" בין הרכבים היה בצומת כאשר הניידת הייתה ממש מול הרכב של הנאשמים. לאחר מכן הניידת נסעה אחריו בסמיכות, ברחוב בן נתיב אחד לכל כיוון. לאחר מרחק קצר הגיעו הרכבים לכיכר, שמטבעה מחייבת האטה. על כן, בהעדר רכבים אחרים ברחוב אותה דקה, כיצד לא הבחינו הנאשמים בניידת. התנהגותם והאצת הרכב, מביאה למסקנה שהיה כאן ניסיון הימלטות מהניידת שכרזה להם לעצור.

36) רביעית: אף שהודה כי הרכב אינו בבעלותו וכי יודע מי בעליו, סירב בן-שבת להזכיר מי בעל הרכב, זאת חרף שאלות התובעת (ע' 77 ו-90) וחרף שאלות בית המשפט (ע' 91) בנושא זה. שעה שאין באישום כל סעיף שיש בו לבסס הפללה לבעלי הרכב, זולת לשני הנאשמים שבהליך, ומתוך הנחה שגם לנאשמים היה אינטרס בחקר האמת, הרי מתחייבת המסקנה לפיה סירוב הנאשם להשיב על שאלה פשוטה זו נבע מכך שיש לו מה להסתיר, דבר שמכרסם במכלול של מהימנות עדותו בנסיבות שלפנינו.

37) חמישית: גם עדות תמם לא מצאתי ליתן בה אמון וממילא אין בה לחזק את עדות חברו. תמם העיד כי היו בדרכם לקבר שמואל הנביא כדי להתפלל, ולדבריו: "לקחנו שתי מגבות, אמרנו ניסע למקווה נטבול" (ש' 2-3, ע' 109). לשם כך, לדבריו, "שמים ג'י פי אס" (ש' 13, ע' 114). ברם, לאף אחד מפרטים אלה (שתי המגבות, המקווה, הטבילה ומערכת הניווט) אין זכר בעדותו של בן-שבת. אזכיר בהקשר זה, כי בן-שבת הוא נהג הרכב ומי שמצופה

ממנו כי יזכור את עצם השימוש במערכת הניווט, והדברים יפים שבעתיים, שעה שתמם הכחיש כי היה בחזקתו אז טלפון נייד (ש' 11, ע' 121).

בנוסף, אישר תמם בפתח חקירתו הנגדית שהוא מהרצליה (ש' 24-25, ע' 113). ואולם, בהמשך שינה גרסה זו והעיד שהוא מרמת השרון (ש' 18, ע' 116). מה גם שנראה כי בשני פרטים לא מהותיים ברמה גבוהה, הוא כן זכר והעיד באופן זהה לעדות בן-שבת: פרט ראשון לפיו "החלונות היו סגורים" (ש' 2, ע' 120) ופרט שני לפיו "היה שם 25 איש" (ש' 28, ע' 120). לפי עדותו ביחס לפרט האחרון, זה נאמר כביכול על-ידי השוטרת בעדותה (ש' 1-9, ע' 121), ברם, כאמור, פרט זה נמסר על-ידי בן-שבת בעדותו ולא על-ידי השוטרת.

38) על-יסוד כל האמור, עדויות הנאשמים ביחס להימלטות הרכב מהניידת אף שכרזה להם לעצור, אינה אמינה, וגרסאות השוטרים לעומת זאת, לעניין ההימלטות ותנועה הזריקה, אמינות בעיניי. מהעדויות עולה כי בסוף המרדף, במורד הרחוב שהיה בן שני נתיבים ונפתח נתיב שלישי, רכב הנאשמים עצר בנתיב השלישי בפנייה שמאלה לכיוון רחוב יעקב אלעזר, וכי אז חסמה אותו הניידת בצורה אלכסונית לאחר שעקפה אותו מצד ימין.

39) לא נעלם מעיניי שרכב הנאשמים נחסם כאשר לא היה בנסיעה (ש' 7, ע' 47 ו-ש' 7, 22-24, ע' 67). השוטרת העידה כי הוא נעצר משום שהניידת חסמה את נתיב נסיעתו (ש' 11, ע' 47) והשוטר העיד "כדי עצירה או כמעט עצירה" (ש' 7, ע' 67) ובהמשך העיד כי זאת הייתה עצירה יזומה של הנאשמים (ש' 28, ע' 67). ברם, אף אם ייקבע כממצא כי רכב הנאשמים אכן עצר מיוזמתו עצירה מוחלטת כדי לפנות שמאלה (זאת כטענת בן-שבת – ש' 19, ע' 72), ממכלול התמונה המצטיירת לא התרשמתי שזו אינדיקציה לכך שהנאשמים לא ניסו קודם לכן להימלט מהניידת, שכן כאמור, היא כבר עקפה אותם מימין (ש' 20, ע' 50) ובן-שבת אף העיד כי השוטרת שוחחה עמו כשהניידת הגיעה מימין (ש' 20, ע' 72). מכאן, סביר ביותר שהנאשמים החליטו שלא להמשיך במנוסה על כל הסיכונים שנובעים מכך.

40) השוטרת העידה לפניי כי "מה שהכשיל אותי ברכב זה ההאצה שלו וניסיון המלטות שלו מהניידת" (ש' 1-2, ע' 41).

41) סעיף 275 בחוק העונשין, קובע, כי "העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך,..., דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים". בעניין ת.פ. (המחוזי – נצרת) 48034-11-12 מדינת ישראל נ' יונס סארה (26.1.2014), נקבע ביחס לעבירה זו, בן השאר בפסקאות 282-284, כלהלן:

> "בהקשר זה נקבע, כי המושגים "להפריע" או "להכשיל" זכו בפסיקה למשמעות רחבה ו"הפרעה" איננה טעונה מגע פיזי אלא מתאפיינת ב"הפרעה" במובנה הלשוני... עוד נקבע שם, כי עסקינן במעשה כלשהו, מכל סוג שהוא אשר תהיה לו מסוגלות אובייקטיבית להפריע.
> בנסיבות העניין אין ספק, כי מעשה הנאשם ולפיו הוא ברח מהשוטרים משהבחין בהם עולה כדי "מעשה" אשר גלומה בו "הפרעה" במובנה הלשוני. כן אין ספק, כי השוטרים היו בתפקיד...
> "כוונה" להפריע או להכשיל - עסקינן בעבירה התנהגותית של מחשבה פלילית הדורשת "כוונה". בתור שכזו בא היסוד הנפשי על סיפוקו בשניים: ראשית - "מודעות" כלפי "טיב המעשה", והתקיימות ה"נסיבות", ושנית - בנוסף לכך בעשיית המעשה מתוך "מטרה" או "שאיפה" להפריע לשוטר או להכשילו במילוי תפקידו. כן יש צורך כי תהיה מודעות כלפי טיב המעשה והיות הקורבן שוטר..."

42) נהג הרכב היה בן-שבת ולא תמם. האחרון לא טען בהליך כי ניסה להפציר בחברו להישמע לכריזות הניידת ולעצור וכי לא הייתה לו שליטה על מה שנעשה. אדרבא, תמם הצטרף לחברו והכחיש את עצם המרדף, את הכריזה ואת כל המיוחס להם באישום. לדברי הנאשמים כאמור, מדובר בסיפור עלילה שיצרו השוטרים. מכאן, לאור כל האמור, מתחייבת המסקנה שתמם שותף לדבר עבירה.

43) לפיכך, קובע בזאת שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשמים בצוותא, ביצעו עבירת הפרעה לשוטר.

<u>אחזקת הסכינים והשיבוש</u>

44) אכן, כפי שנקבע לעיל, השוטרים הבחינו בפעולת זריקה של "חפץ" או "חפצים" מהחלון הקדמי-ימני של רכב הנאשמים. השוטרים לא ראו מה נזרק. כבר כאן אציין, כי לאחר ששמעתי את עדויות השוטרים וצפיתי בשחזורים שלהם, וחרף קביעתי לעיל ביחס למידת

האמינות הנמוכה שיש לייחס להכחשות הנאשמים, לא השתכנעתי כי יש די בראיות המאשימה כדי להוכיח כי מה שנזרק מחלון הרכב על-ידי תמם היו שתי הסכינים שמצאה השוטרת בן-חמו.

בנדון דנן, בהינתן מעטפת האירוע, התנהגות הנאשמים בזמן אמת, הכחשותיהם הגורפות בעדויותיהם ואת הדברים שנתפסו עליהם ושאינם במחלוקת (כמו: אלה או מוט ברזל, תרסיס גז פלפל), אף שהדעת נוטה לסבור כי הסכינים הן הדבר שנזרק על-ידי הנאשמים, בלבי נותר ספק.

אנמק.

45) ראשית (חוסר אחידות בגרסאות השוטרים לעניין מקום הזריקה מרכב הנאשמים): אין מחלוקת, כי במסלול הנסיעה הקצר שהחל בצומת (רכב הנאשמים ורכב המשטרה מולו), הראשון פנה ימינה והשני שמאלה, שניהם לאותו כיוון נסיעה ואותו נתיב, כאשר רכב הנאשמים הוא המוביל. בשלב מסוים שניהם מגיעים לכיכר. שניהם יוצאים ביציאה הראשונה (פונים ימינה) למורד הרחוב. נצפים בסרטון שני מעברי חציה, אחד לפני הכיכר והשני לאחריו. נצפית גם כן תחנת אוטובוס לאחר מעבר החצייה השני מצד ימין.

46) השוטרת בן-חמו, הן בעדותה לפניי הן בשחזור הטלפוני, הצביעה על כך שהזריקה הייתה כבר לאחר תחנת האוטובוס. לעומת זאת, לפי השוטר אנדרסיאן, הן בעדותו לפניי (ראו גם מוצג נ/2) הן בשחזור שלו, הוא מבחין בתנועת הזריקה מהרכב, ממש עם היציאה מהכיכר, קצת לפני מעבר החצייה שקדם לתחנת האוטובוס. לפי הסרטונים, המרחק בין נקודות ההצבעה של שני השוטרים על מיקום הזריקה, אינו מרחק קצר וודאי שלא מדובר במטרים בודדים.

בהקשר זה, טוען הנאשם 1 בכתב סיכומיו שהמרחק בין מקום הזריקה לפי הצבעת השוטר לבין תחנת האוטובוס, הוא 100 מטרים (סעיף 4א). המאשימה לא הציגה תשתית ראייתית ברורה בנדון זולת מה שניתן ללמוד מהסרטונים של השחזורים (ראו גם עדות השוטרת: ש' 26-29, ע' 43). לא הוצג נתון קונקרטי וברור על-ידה לעניין המרחק. המאשימה טוענת

בסיכומיה כי אך טבעי ש-"חפץ בתנועה" יימצא בנקודה אחרת במרחב שבו הוא הושלך. אכן, בהיבט הפיזיקלי יש היגיון בטיעון זה של המאשימה. אך בהעדר נתון ברור מטעמה שמפריך את מה שמציגה הסניגוריה לעניין המרחק המשמעותי בין שתי הנקודות עליהן הצביעו השוטרים, קשה להלום את ההנחה שמרחק זה אינו מרחק סביר בנסיבות נסיעת הרכב בכיכר. הנטל על המאשימה.

47) בכל אופן, בנושא המיקום, אני נוטה לקבוע שתיאור השוטר הוא מדויק ומהימן יותר מזה של חברתו. כזכור, הוא היה הנוסע בניידת והיא הנהגת. בהיותה כך, מטבע הדברים, היא הייתה מרוכזת יותר ממנו אך בנהיגה, ומקל וחומר עת מדובר במרדף אחר רכב חשוד נמלט וכריזה לו לעצור. בנוסף, השוטר היה קרוב וחשוף יותר מבחינת זווית ראיה לנוסע שברכב הנאשמים (תמם), והוא זה שאמר לחברתו "זרק משהו", שעה שהיא הייתה רחוקה יותר מבחינת זווית ראיה ממקום מושבו של תמם ובהתאם לכך היא הייתה פחות חשופה אליו. במצב דברים זה, תהיתי כיצד השוטרת הצליחה להבחין שתמם זרק שני חפצים, שעה שהשוטר שהיה חשוף לו יותר, לא העיד על כך; ודוק – הוא לא הבחין במספר החפצים.

48) הסכינים נמצאו על-ידי השוטרת בן-חמו סמוך לאחר תחנת האוטובוס (ש' 9, ע' 29; ש' 21, ע' 36; ש' 11-12, ע' 37), זה המקום שבו לגרסתה הבחינה בפעולת הזריקה. זה לא המקום שהשוטר הבחין בפעולת הזריקה, ולא רק. זה לא המקום שהשוטר, בזמן אמת ובעוד הזיכרון שלו היה ממש טרי לאחר שחווה את האירוע, הלך אליו כדי לבצע חיפוש (מעלה הרחוב סמוך לכיכר, הרבה לפני תחנת האוטובוס).

49) שנית (קושי ממשי ברצף קשר עין): השוטרת בן-חמו ציינה לאורך כל עדותה, כי שמרה על קשר עין בין מועד חסימת נתיב הנסיעה של הרכב לבין מקום הזריקה ומכאן הביטחון שבלבה כי החפצים שנזרקו הם שתי הסכינים שמצאה. ברם, לדידי, קיים קושי אובייקטיבי לקבוע ממצא על בסיס טיעון זה, הן בִּמְמד המיקום הן בִּמְמד הזמן.

50) מִמד המיקום: לפי הסרטונים שהוצגו, מורד הרחוב לאחר הכיכר (ובהמשך תחנת האוטובוס) הוא מעוקל ימינה. השוטר אנדרסיאן בשחזור שלו, בחלק שבו התהלך רגלית למעלה הרחוב, מציין כי אין קשר עין בין מעלה הרחוב לבין מקום עצירת הניידת. בדיון

לפניי, הוא אף העיד כי עת עלה לערוך חיפוש, כל העת שב על עקבותיו על מנת שלא יאבד קשר עין עם השוטרת בן-חמו שנותרה לבדה עם הנאשמים. לא הונחו לפניי תמונות אחרות שיכולות להמחיש אחרת את מצב הדברים.

51) נכון, שני השוטרים הצביעו על מקומות זריקה שונים, כך שייתכן כי המיקום אשר השוטרת בן-חמו הצביעה עליו היה מאפשר שמירה על קשר עין. ברם, טענה זו טעונה הוכחה משכנעת על-ידי המאשימה. לא היה ברור דיה מהשחזורים אם היה ניתן לשמור על קשר עין בין מיקום עצירת הרכבים לבין תחנת האוטובוס או מיקום הסכינים. בנוסף, המאשימה אמנם מפנה בסיכומיה לעדות השוטר (בתשובה לשאלתי) עת אמר בין השאר כי "את התחנה עצמה אני סבור שאפשר לראות, את תחנת האוטובוס הסמוכה וגם את מעצר החציה" (ש' 9-10, ע' 62) (ההדגשה אינה במקור). ואולם, כפי שהיה ניתן להתרשם מתשובתו, היא מבוססת על סברה או הערכה בלבד ולא ידיעה בפועל אם זווית ראיה כזו היא אפשרית. אעיר לעניין השחזור שערכה השוטרת, כי לא ברורה לי כלל רמת הדיוק של שחזור כזה, שעה שהיא הייתה ביבשת אחרת וזה נעשה באמצעות שוטר אחר בשיחת וידאו בטלפון.

52) מֻמד הזמן: בעדותה לפניי העידה השוטרת בן-חמו כי כרונולוגית, לאחר שחסמו את רכב הנאשמים, היא תִשאלה אותם, שותפה עלה במעלה הרחוב לחפש את החפץ שנזרק ומשלא מצא דבר, היא עלתה ומצאה את הסכינים, ורק לאחר מכן נערך חיפוש ברכב הנאשמים. ואולם, בהמשך עדותה ולאחר שהוצג לפניה תיאורה שבדו"ח הפעולה שערכה באותו יום (לא הוגש על-ידי מי מהצדדים), התברר כי הסדר הכרונולוגי של השתלשלות הדברים הוא שונה; התברר שהחיפוש ברכב קדם לעלייה של שני השוטרים לסירוגין למעלה הרחוב. אינני קובע כי השוטרת מסרה גרסה שאינה אמת. אך סביר שהפער בגרסאות נבע מטשטוש תמים בזיכרון. בכל מקרה, היא תיעדה את הסדר הכרונולוגי בזמן אמת.

53) לדעתי, יש לקבוע כי התיאור המדויק והנכון, וממילא הסכימה לו השוטרת בעדותה (ש' 26, ע' 52), הוא כפי שנרשם בדו"ח הפעולה שלה, באופן זה שעלייתה ברגל לחיפוש הייתה לאחר החיפוש ברכב. מכאן, אין זה סביר והגיוני שהשוטרת יכלה לשמור על קשר עין רציף עם מקום הזריקה שעה שביצעה את פעולת החיפוש ברכב החשודים ואיתור אלות וגז

הפלפל שנתפסו כפי שתיארה. אוסיף בהקשר זה, כי מטבע הדברים לקח זמן מה בין עצירת הרכבים ועד שעלתה למקום הזריקה (בזמן זה השוטרים הספיקו לתשאל את החשודים וגם ערכו חיפוש ברכבם).

54) שלישית: השוטרת העידה כי מצאה את הסכינים אחת סמוכה לשנייה על המדרכה (ש' 25-24, ע' 28; ש' 4-8, ע' 31). לא הוצגו תמונות שלהן במקום הימצאן. שעה שהשוטר הקדים אותה ועלה למעלה הרחוב כדי לחפש את מה שנזרק, סביר להניח שהוא חלף פעמיים (בהלוך ובחזור) מעל-פני הסכינים הללו שהיו על המדרכה ולא במקום נסתר. לא ברור אם כך מדוע לא הבחין בהן. בהקשר זה נתתי את דעתי גם לכך שהשוטר סבר שהנאשמים זרקו סמים (ש' 29-30, ע' 58). מכאן, בהתחשב בכך שמדובר ברחוב ראשי, סמוך לתחנת אוטובוס שמטבעה יש בה תנועת אנשים בחלקים משעות היום, ובסרטונים אף ניתן לראות בניינים בבנייה, הרי אין זה בלתי סביר בנסיבות אלו, כי הסכינים היו על המדרכה מקודם, זאת ללא כל קשר לנאשמים, וכי עוברים ושבים, בדומה לשוטר, לא ייחסו להן תשומת לב או חשיבות.

55) לבסוף, כעולה מסיכומי הצדדים, מתברר כי נלקחו טביעות אצבע מהסכינים אך לא הודגמו טביעות אצבע של מי מהנאשמים. נתון זה מובא לשלמות התמונה בלבד, תוך שמובהר כי אין משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר העדר טביעות אצבע, ומשקלה הראייתי של בדיקה פורנזית זו הוא "בעל משמעות בהתקיים ממצא חיובי" [ע"פ 2957/10 שחדה אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.5.2012); ע"פ 502/10 מחמוד מחאמיד נ' מדינת ישראל (22.10.2012)].

56) כך או אחרת, במצב הראייתי הקיים, נוצרה לפנינו סיטואציה מעניינת, לפיה למעשה, כל חפץ חשוד (סכין, אגרופן, סמים, אמל"ח וכו') שהיו מאתרים השוטרים אותה עת באותו מרחב – החל מהיציאה של הכיכר ועד לאחר תחנת האוטובוס – היה ניתן לשייכו לנאשמים ולייחס להם אחזקתו ושיבוש מהלכי משפט בגין זריקתו. בסופו של יום נמצאו רק שתי סכינים. כאמור, אף שבנסיבות העניין נוטה הדעת לסבור כי קיימת זיקה בין הנאשמים לבין מה שאותר, אך הדין הפלילי אינו פוטר מחובת ההוכחה מעל לכל ספק סביר. במילים

אחרות, נוכח הקושי שמעוררות ראיות המאשימה (עדויות השוטרים בנושא ספציפי זה), הרי חרף התחושה שהיה לנאשמים מה להסתיר, ואף שנראה כי במאזן ההסתברויות (השאול מהמשפט האזרחי) גרסת המאשימה אולי סבירה יותר מגרסת הנאשמים בנדון, אך מן הטעמים שעמדתי עליהם לעיל, לא השתכנעתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי תמם זרק סכינים, ובהתאם לכך לקבוע ממצאים ולבסס הרשעה בפלילים. כאמור, נותר ספק בלבי בנושא זה.

בפסק הדין בעניין ע"פ 9809/08 ארנלדו לזרובסקי נ' מדינת ישראל (25.11.2010), פסקה 3 בחוות דעתו של כבוד השופט נ' הנדל, נקבע:

> "לסיום, יפה בעיני הגישה הבאה: האם לאחר שמיעת המשפט, לרבות סיכומי הצדדים ושקילת מכלול הראיות בניסיון להגיע להכרעה ולקבוע ממצאים עובדתיים - עדיין קיימת סבירות, אף אם אינה גבוהה, כי הנאשם חף מפשע? האם הספק המקונן בי (בשופט השומע את התיק) סביר? ודוק, "סביר" - לא פחות מכך, אך גם לא יותר. בל נשכח, וליתר דיוק אין לשכוח, כי הספק הסביר נועד למקרה בו לאחר סיום הליך שמיעת הראיות ותהליך קביעת העובדות – המסקנה אינה ברורה. אף אם נוטות המאזניים לכיוון האשמה - לא די בכך במשפט הפלילי. ההיפך הוא הנכון. די בכך כדי לזכות אך לא להרשיע"
>
> (ההדגשה אינה במקור)

57) לא אכחד ואומר, שלא בלי לבטים, תהיתי אם היה מקום לשקול הרשעה בביצוע עבירת השיבוש בלבד משהוכחה פעולת הזריקה. בסופו של דבר לא מצאתי לעשות כן, בין היתר, נוכח האמור לעיל וגם החוסר הראייתי בסוגיית יעד הנסיעה של הנאשמים (למשל, האם הם היו בדרכם לביצוע עבירה, כפי שרמזה לכך באת-כוח המאשימה בשאלותיה המופנות לבן-שבת – ע' 102). מה גם שהצדדים ממילא לא נדרשו לדיון באפשרות ספציפית זו, שכן נראה כי עבירות אחזקת הסכינים והשיבוש הלכו בזרועות שלובות לאורך כל ההליך.

<u>הערה לפני חיתום דברים</u>

58) מוצא לנכון לשבח את השוטרת בן-חמו והשוטר אנדרסיאן על הערנות שגילו. נכון, הנאשמים מזופים בזאת מחמת הספק הסביר בביצוע עבירות של החזקת סכין ושיבוש

מהלכי משפט. עם זאת, ייתכן – וכמובן אינני קובע כך בהעדר ראיות – כי בפועלם כאמור הם סיכלו ביצוע עבירה כלשהי בהמשך, בין באופן שקושר את הנאשמים ובין אם לאו. במבחן התוצאה, שני השוטרים תפסו ברכב חפצים מחשידים לכאורה (אלת ברזל או מוט ברזל ותרסיס גז פלפל). פריטים אלה כשלעצמם אינם אסורים ואינם מבססים אישום בפלילים. כך או כך, ערנות זו של שני השוטרים, לצד תפיסת שתי הסכינים שמצאו במסגרת האירוע (גם שלא הוכח ברמה המספקת שהן היו בחזקת הנאשמים), היא חשובה לשמירה על ביטחון הציבור ושלומו. באחריות המאשימה להביא דברים אלה שבהכרעת הדין לידיעת שני השוטרים.

<u>סיכום</u>

59) **על יסוד האמור, מורה על זיכוי שני הנאשמים מביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט – עבירה לפי סעיף 244 בשילוב עם סעיף 29 בחוק העונשין, ומביצוע עבירת החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) בשילוב עם סעיף 29 בחוק המוזכר.**

60) **מרשיע בזאת כל אחד משני הנאשמים בביצוע עבירת הפרעה לשוטר, עבירה לפי סעיף 275 בשילוב עם סעיף 29 בחוק העונשין.**

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשפ"ב, 04 נובמבר 2021, במעמד הצדדים

מוחמד חאג' יחיא, שופט